

samlinger, udtalte Frøken Goldchmidt sin Glæde over at se hende paa denne Plads. — Men hun ventede og længtes efter endnu mere, atter og atter kommer hun tilbage til et Ønske om mere kvindelig Intelligens og Veltalenhed i Foreningen; atter og atter udtaler hun sit Haab om, hvad de unge skal udrette. Det er de unge, der skal holde Foredrag, hævder hun bestemt ved Generalforeningen i 1882, og efter den lille Holbergsfest heroppe i 1884 takker hun de unge Damer, der har medvirket, „fordi de har givet hende Tro paa det unge Menneske i Kvinden.“ — Og den Tro og Tillid, hun havde til de unge, gengældte de helt ud; da hun for tredje Gang blev valgt til Formand, havde de deres egen Talsmand, der bad hende blive, og ved hendes sidste Valg var det dem, der gjorde den lille Fest heroppe for hende, som beredte hende megen Glæde, og som vi vist nu alle er glade over, vi har oplevet.

Det var den sidste Glædesfest, vi fejrede med og for hende. Den eneste Fest, vi nu kan fejre for hende, er en Mindefest. Og der er baade Sorg og Savn i Mindet, det er naturligt; men Glæden maa skinne igennem, Glæden over, hvad hun har været for os og hvad hun endnu vil blive. For en senere Slægt vil hun maaske komme til at staa som en Slags Sagnskikkelse, som Formandsidealet; men for os vil hun bestandig være den levende, virkende Personlighed, af hvis Gerning vi stadig ser Spor.

Og saa stor var hendes Kærlighed til Læseforeningen, saa dyb hendes Interesse for al kvindelig Udvikling og Dygtighed, at jeg tror, der længe vil være som et Pust af hendes Aand over Livet heroppe, og hver Gang noget godt og dygtigt udrettes af den Slægt, hendes Haab stod til, tror jeg, vi vil mindes hende og have en Fornemmelse, som om hun glædede sig med os.

Elisabeth Grundtvig.
